

Αφιερωμένο στο δοκιμαζόμενο -για άλλη μια φορά- κυπριακό λαό.

▣ ΣΑΛΑΜΙΝΑ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΣ

*...Σαλαμίνα τε τας νυν ματρόπολεις τωνδ' αιτία στεναγμών.
ΠΕΡΣΑΙ* Κάποτε ο ήλιος του μεσημεριού, κάποτε φούχτες η φιλή
βροχή και τ' ακρογιάλι γεμάτο Θρύψαλα παλιά πιθάρια. Ασήμαντες οι κολόνες~ μονάχα ο
Αγιος Επιφάνιος δείχνοντας μουντά, χωνεμένη τη δύναμη της πολύχρυσης
αυτοκρατορίας. Τα νέα κορμιά περάσαν απ' εδώ, τα ερωτεμένα~ παλμοί στους κόλπους,
ρόδινα κοχύλια και τα σφυρά τρέχοντας άφοβα πάνω στο νερό κι αγκάλες ανοιχτές για το
ζευγάρωμα του πόθου. Κύριος επί υδάτων πολλών, πάνω σ' αυτό το πέρασμα. Τότες
άκουσα βήματα στα χαλίκια. Δεν είδα πρόσωπα- σα γύρισα είχαν φύγει. Όμως βαριά η
φωνή σαν το περπάτημα καματερού, έμεινε εκεί στις φλέβες τ' ουρανού στο κύλισμα της
θάλασσας μέσα στα βότσαλα πάλι και πάλι: "Η γης δεν έχει κρικέλια για να την πάρουν
στον ώμο και να φύγουν μήτε μπορούν, όσο κι αν είναι διψασμένοι να γλυκάνουν το πέλαγο
με νερό μισό δράμι. Και τούτα τα κορμιά πλασμένα από ένα χώμα που δεν ξέρουν, έχουν
ψυχές. Μαζεύουν σύνεργα για να τις αλλάξουν, δε Θα μπορέσουν- μόνο θα τις ξεκάμουν αν
ξεγίνονται οι ψυχές. Δεν αργεί να καρπίσει τ' αστάχυ δε χρειάζεται μακρύ καιρό για να
φουσκώσει της πίκρας το προζύμι, δε χρειάζεται μακρύ καιρό το κακό για να σηκώσει το
κεφάλι, κι ο άρρωστος νους που αδειάζει δε χρειάζεται μακρύ καιρό για να γεμίσει με την
τρέλα, νήσος τις έστι...". Φίλοι του άλλου πολέμου, σ' αυτή την έρημη συννεφιασμένη
ακρογιαλιά σας συλλογίζομαι καθώς γυρίζει η μέρα - Εκείνοι που έπεσαν πολεμώντας κι
εκείνοι που έπεσαν χρόνια μετά τη μάχη- εκείνοι που είδαν την αυγή μες απ' την πάχνη
του Θανάτου ή, μες στην άγρια μοναξιά κάτω από τ' άστρα, νιώσανε πάνω τους μαβιά
μεγάλα τα μάτια της ολόκληρης καταστροφής- κι ακόμη εκείνοι που προσεύχονταν όταν
το φλογισμένο ατσάλι πριόνιζε τα καράβια: "Κύριε, βόηθα να θυμόμαστε πως έγινε τούτο
το φονικό- την αρπαγή το δόλο την ιδιοτέλεια, το στέγνωμα της αγάπης- Κύριε, βόηθα να
τα ξεριζώσουμε...". -Τώρα καλύτερα να λησμονήσουμε πάνω σε τούτα τα χαλίκια-
δε φελά να μιλάμε- τη γνώμη των δυνατών ποιος Θα μπορέσει να τη γυρίσει; ποιος Θα
μπορέσει ν' ακουστεί; Καθένας χωριστά ονειρεύεται και δεν ακούει το βραχνά των
άλλων. -Ναι- όμως ο μαντατοφόρος τρέχει κι όσο μακρύς κι αν είναι ο δρόμος του, Θα
φέρει σ' αυτούς που γύρευαν ν' αλυσοδέσουν τον Ελλησποντο το φοβερό μήνυμα της
Σαλαμίνας. Φωνή Κυρίου επί των υδάτων. Νήσος τις έστι.
Σαλαμίνα, Κύπρος, Νοέμβρης '53